

A pók, a dinnye meg a szél

(A csillagok szíve: Afrikai mesék)

Egyszer egy ember magocskát lelt a bokor alatt. Nem ismerte sem a magot, sem a növényt. Fogta hát a magot, hazavitte, elültette. A mag egy idő múlva kicsírázott, a csíra növekedésnek indult, az ember meg időről időre megszemlélte a növényt.

Egy napon a pók is odabaktatott, és megszemlélte a növényt. Valami kerek golyóbist termett a növény: dinnyét. A pók megkopogtatta a golyóbist, s közben rányomta a fülét.

– Ez a dinnye még éretlen – mondta, és elment. Aztán jött az ember, megszemlélte a növényt, s elment. Jött megint a pók, megkopogtatta a dinnyét, a fejét csóválta:

– Ez a dinnye még éretlen.

S így ment a dolog: hol az ember jött, hol a pók, és megkopogtatta a dinnyét.

Egyszer aztán megint a pók jött. Kopogtatott, de a dinnye hallgatott, akár a sült hal. Hanem egyszer csak fölemelkedett, aztán lecsapta magát, egyenesen a pókra, hogy agyonnyomja. A pók azonban az utolsó pillanatban kitért előle, s hanyatt-homlok a bokrok alá menekült, és elbújt.

Az egyik bokor alatt egy kis antilop ült.

– Hova, hova olyan sebesen? – kérdezte a póktól.

– Futok a dinnye elől, a dinnye meg utánam – lihegte a pók.

– Hazudol – mondta az antilop.

– Nem hazudom – felelte a pók. – Így igaz, ahogy mondom. Szaladok, mert kerget a dinnye.

– Maradj itt – mondta az antilop. – Majd én megvédelek. Erősebb vagyok dinnyénél.

A pók lekuporodott az antilop mellé, és azt mondta:

– No jó.

Kisvártatva érzik, hogy fúj a szél.

– Hát ez meg mi? – kérdezte az antilop.

– Ez a dinnye szele – mondta a pók.

– Akkor fuss, fuss! – kiáltotta az antilop – mert ez olyan erős, hogy nem bírlak megvédeni tőle!

A pók nyakába kapta a lábát, és loholt tovább. Futtában találkozott a zebrával.

– Hova, hova olyan sebesen? – kérdezte a zebra.

– Futok a dinnye elől, a dinnye meg utánam.

– Hazudol.

– Nem hazudom. Így igaz, ahogy mondom. Szaladok, mert kerget a dinnye.

– Maradj itt, majd én megvédelek. Erősebb vagyok a dinnyénél.

– No jó – mondta a pók, és meghúzódott a zebra mellett.

Kisvártatva megcsapja őket a szél.

– Hát ez meg mi? – kérdezte a zebra.

– Ez a dinnye szele

– Akkor fuss, fuss! – kiáltotta a zebra – mert ez olyan erős, hogy még én se bírlak megvédeni tőle!

A pók nyakába kapta a lábát, és loholt tovább. Futtában találkozott a bivallyal.

– Hova, hova olyan sebesen? – kérdezte a bivaly.

– Futok a dinnye elől, a dinnye meg utánam.

– Hazudol.

– Nem hazudom. Így igaz, ahogy mondom. Szaladok, mert kerget a dinnye.

– Maradj itt, majd én megvédelek. Erősebb vagyok a dinnyénél.

– No jó – mondta a pók, és a bivaly hasa alá bújt.

Kisvártatva megcsapja őket a szél.

– Hát ez meg mi? – kérdezte a bivaly.

– Ez a dinnye szele.

– Akkor fuss, fuss! – kiáltotta a bivaly – mert ez olyan erős, hogy még én sem bírlak megvédeni tőle!

A pók a nyakába kapta a lábát, és loholt tovább. Futtában találkozott az elefánttal.

– Hova, hova olyan sebesen? – kérdezte az elefánt.

– Futok a dinnye elől, a dinnye meg utánam.

– Hazudol.

– Nem hazudom. Így igaz, ahogy mondom. Szaladok, mert kerget a dinnye.

– Maradj itt, majd én megvédelek. Erősebb vagyok a dinnyénél.

– No jó – mondta a pók, és azzal megbújt az elefánt lába tövében.

Kisvártatva szelet éreznek.

– Hát ez meg mi? – kérdezte az elefánt.

– Ez a dinnye szele.

– Annyi baj legyen – mondta az elefánt, és jól megvetette a lábát.

Hanem a szél egyre erősebb lett, ingatta az elefántot, úgyhogy már-már eldőlt.

– Fuss, fuss! – kiáltotta az elefánt – mert ez olyan erős, hogy még én sem bírlak megvédeni tőle!

Futott, futott a pók, futtában találkozott a parányi ullabella madárral.

– Hova, hova olyan sebesen? – kérdezte a madárka.

– Mi közöd hozzá! – lihegte a pók, és továbbszaladt.

– Miért vagy ilyen goromba velem? – kérdezte az ullabella madár. – Nem tudod, hogy énvelem még hatalmas vadak is barátságosan beszélnek?

– Akármilyen hatalmas barátaid vannak – mondta a pók –, rajtam te sem tudsz segíteni. Ha az elefánt nem védett meg, hogyan védenél meg te a diny-nyétől?

– Mitől?

– A dinnyétől! – mondta dühösen a pók. – Annak a szele még a bivalyt meg az elefántot is elfújja.

– Bújj csak a szárnyam alá, a többivel ne törődjél – mondta az ullabella madár. – Hátha én meg bírlak védeni.

A pók gyorsan bebújt az ullabella szárnya alá.

Kisvártatva jön a szél.

– Hát ez meg mi? – kérdezte az ullabella.

– Ez a dinnye szele! – suttogta rémülten a pók.

– No akkor csak kapaszkodjál jó erősen – mondta a madár.

Jött nagy dérrrel-dúrral a dinnye, fújt, fuvallott a levegőben. Meglátta a diny-nye az ullabellát, rá akart rontani. Csakhogy az ullabella az utolsó pillanatban kitért előle, mert az olyan madár, hogy ha közel hajigálják is, éppen csak egy kicsit odébb repül, ahelyett, hogy elmenekülne.

A dinnye mérgében még jobban fújt, földuzzaszkodott, lezúdult a madárkára. De az ullabella az utolsó pillanatban odébb röppent egy-két arasznyit. A dinnye meg lecsapódott a földre, nem is föld volt az, hanem szúrós, kemény szikla: azon egyszeriben szétloccsant, s ahány mag volt benne, annyifelé fröccsent.

Így került az emberekhez a dinnye meg a szél. Mert a szél azelőtt benne volt a dinnyében, melyet a pók napról napra megkopogtatott, hogy elég érett-e már.